

בית משפט השלום בחיפה

תאד"מ 68073-03-25 גבריאל דרעי נ' סוניה – רחל פרץ

לפני כבוד השופטת סיגלית מצא

התובע: גבריאל דרעי

נגד

הנתבעת: סוניה - רחל פרץ

פסק דין

1. בפניי תביעה לחיוב הנתבעת בתשלום פיצויים לפי חוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965.

א - העובדות

2. התובע והנתבעת הנם שכנים, המתגוררים בבניין ברחוב סלומון יעקוב 6 בחיפה.

דירת התובע מצויה מעל דירת הנתבעת.

3. לדיירי הבית קבוצת WhatsApp, בה חברים כ-15 דיירים.

4. ביום 28.2.2025 התנהלו חילופי הדברים הבאים בין הצדדים בקבוצת ה-WhatsApp של דיירי הבית (נספח 1 לכתב התביעה):

התובע: "את יכולה להבין ולכבד ולא כל הזמן להתלונן תודה רבה ושבת שלום"

הנתבעת: "כל שישי חוליי נפש אתם עונש"

התובע: "קודם כל זה לא כל שישי למה את סתם אומרת את זה אז עד שפעם בה מגיעים הנכדים זה לא סוף העולם את כל הזמן מתלוננת אז" [סמליל של חמסה]

הנתבעת: "אתה חושב שחמסה יעזור לחולי נפש כמוך אם תעודת רק אשפוז בטירה יעזור לך"

בית משפט השלום בחיפה

תאד"מ 68073-03-25 גבריאל דרעי נ' סוניה – רחל פרץ

"כל שישי חוליי נפש אתם עונש של משפחה שבת אין לכם"

התובע: "אז אנחנו חולי נפש ומהיום כל היום יהיה רעש
ובלאגן"

5. לטענת התובע, גרם הפרסום לפגיעה בתדמיתו בעיני הדיירים. הפרסום גרם לו מבוכה רבה ועוגמת נפש קשה. עוד טען התובע כי מדובר באמירות מכווערות, מרושעות וקשות מנשוא, שיש בהן כדי להשפיל את התובע בעיני הבריות ולעשותו למטרה לבוז ולעג – ולפיכך עולות כדי לשון הרע, בהתאם להגדרה בסעיף 1 לחוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965 (להלן: "חוק איסור לשון הרע").

6. התובע הפנה לכך שהפסיקה הכירה בכך שייחוס מחלת נפש עלול להוות לשון הרע בשל הסטיגמה החברתית הכרוכה בתואר זה (ת"א (שלום ת"א) 13429-05-21 בנימין נתניהו נ' אהוד אולמרט (21.11.2022) [להלן: "פסק הדין בעניין בנימין נתניהו"]).

7. התובע שלח, על-ידי ב"כ, מכתב התראה לנתבעת, במסגרתו נדרשה לפרסם התנצלות וכן לשלם לו פיצויים בסך 25,000 ₪ (מכתב מיום 6.3.2025 צורף כנספח 2 לכתב התביעה).

משלא נענתה הנתבעת לדרישה, הוגשה התביעה.

ב - ההליך

8. ביום 26.3.2025 הוגשה התביעה לחיוב הנתבעת בתשלום פיצויים בסך 35,000 ₪.

התביעה הוגשה בסדר דין מהיר.

9. ביום 15.5.2025 הוגש כתב הגנה.

בכתב הגנתה טענה הנתבעת כי האמירות בגינן הוגשה התובענה (חולי נפש) הן קללות שנכתבו במצב של עידנא דריתחא. משכך, אינן עולות כדי לשון הרע.

בית משפט השלום בחיפה

תאד"מ 68073-03-25 גבריאלי דרעי נ' סוניה – רחל פרץ

עוד ציינה הנתבעת כי מדובר בפרסום בקבוצת ה-WhatsApp של דיירי הבית המכירים את התובע ויודעים שאינו חולה נפש.

לטענת הנתבעת, יצאה כמעט מדעתה נוכח רעשים בלתי סבירים שבקעו מדירת התובע.

10. בהחלטתי מיום 15.5.2025 קבעתי את התביעה לדיון ביום 24.11.2025.

11. ביום 24.11.2025 נחקרו בקצרה הצדדים.

ב"כ הצדדים סיכמו טענותיהם.

ג – דיון והכרעה

ג.1 – חוק איסור לשון הרע: המסגרת הנורמטיבית

12. סעיף 1 לחוק איסור לשון הרע, מגדיר לשון הרע מהו. מדובר בהגדרה רחבה מאוד המקיפה קשת רחבה מאד של התבטאויות, ובלבד שאלה כוללות אלמנט של ביזוי או לעג, ועלולות לפגוע או להשפיל את האדם או לפגוע במשרתו.

תחולתו הרחבה של החוק, כעולה מההגדרה הרחבה של "לשון הרע" בסעיף 1 לו, מאוזנת על-ידי הוראות סעיף 13 לחוק (הקובע אלו ביטויים לא יהוו לשון הרע), כמו גם ההגנות הקבועות בסעיפים 14 ו-15 לו.

13. משמעות הפרסום תפורש על פי מבחן אובייקטיבי [הקורא הסביר]; "האדם ברחוב"; ראו א' שנהר, דיני לשון הרע (מהדורה שנייה, 2024), נבו הוצאה לאור (להלן: "א' שנהר"), עמ' 192-194 והאסמכתאות המובאות שם]. בבחינת השאלה אם עולה הפרסום כדי לשון הרע אם לאו, אין מקום לבחון את "כוונת המפרסם", "שהרי מטרת החוק היא למנוע פגיעה בנפגע - ופגיעה שכזו עלולה להיגרם בין אם הייתה מכוונת ובין שלא. אומנם לכוונת המפרסם יש חשיבות רבה לצורך בחינת תום ליבו, אולם זה רלוונטי לחלק מההגנות ולעניין שיעור הפיצויים שייפסק, אך לא לצורך ההכרעה בשאלה מה הייתה משמעות הפרסום. לנוכח העובדה שחוק איסור לשון הרע לא נועד להגן מפני תחושת עלבון סובייקטיבית של הנפגע מהדברים שפורסמו, אין לייחס

בית משפט השלום בחיפה

תאד"מ 68073-03-25 גבריאלי דרעי נ' סוניה – רחל פרץ

חשיבות גם לדרך שבה הבין הנפגע את הפרסום לצורך קביעת משמעותו. (א' שנהר, שם, עמ' 192).

14. הפרסום שבמחלוקת ייבחן בהקשר המלא והרחב בו נעשה, והרושם הכללי אשר יצר [עיינו בעניין זה בדברי כב' הנשיא מ' לנדוי ז"ל (בדעת הרוב) בד"נ 9/77 חברת החשמל לישראל בע"מ נ' עיתון הארץ בע"מ ואח', פ"ד לב(3) 337, 354 (1978) (להלן: "עניין חברת החשמל")]. גם שימוש בלשון משתמעת או לשון 'סג' נהור' עשויים להטיל דופי בנפגע, הכל בהתאם להקשר הדברים, והבנתם על ידי האדם הסביר (ראו א' שנהר, שם, בעמ' 200).

2.ג – האם כינויי גנאי עולים כדי לשון הרע

15. השאלה האם כינויי גנאי עולים כדי לשון הרע, כהגדרת המונח בחוק איסור לשון הרע, נדונה רבות בפסיקה, נוכח השימוש הנפוץ בביטויים מעין אלה והתביעות שהוגשו לבתי המשפט, באופן נגזר משימוש זה. דומה כי השימוש, כמו גם הפיחות שחל במשמעותם של כינויי גנאי, רק גבר נוכח השימוש הרב ברשתות החברתיות למיניהן והיעדר ההקפדה של חלק מהמשתמשים ברשתות אלה על לשון מכבדת.

16. בפסק הדין שניתן בע"א 534/65 דיאב נ' דיאב, פ"ד כ(2) 269 (1966), אמר הנתבע לתובע, שכיח אותה עת כחבר המועצה המקומית: "הסתלק מכאן, כלב בן כלב, נביא שקר שתום עין". הנתבע טען להגנתו כי הדברים היו לכל היותר קללות המוניות, עלבון, חרפות וגידופים, וככאלה אינם בבחינת לשון הרע. בפסק דינו קבע בית המשפט כי הגם שניתן באופן עקרוני להכיר בגידופים כבלשון הרע, לא כל גידוף או עלבון יבואו בגדר לשון הרע. התשובה לשאלה אם יש להכיר בגידוף או עלבון כלשון הרע תוכרע על בסיס כלל נסיבות העניין ואיזון בין השיקולים המתחרים. וכך הובאו הדברים:

"מצד אחד, קללות וגידופים המופנים כנגד אדם עלולים להשפילו ולבזותו בעיני הבריות לא פחות ואולי אף יותר מפרסומי לשון הרע אחרים. מצד שני, קללות וגידופים מהווים לצערנו חלק מהחיים החברתיים במדינה, ולפיכך קיים חשש שהכרה שיפוטית גורפת בגידופים כב' לשון הרע' תביא להצפת בתי-המשפט בתביעות שזו עילתן. זאת ועוד: ככל שהשימוש בגידופים שכיח יותר, כך נעשית פגיעתם לקשה פחות, עד כי

בית משפט השלום בחיפה

תאד"מ 68073-03-25 גבריאל דרעי נ' סוניה – רחל פרץ

אמירת גידופים מסוימים בנסיבות מסוימות לא תגרום עוד לפגיעה ממשית" (אורי שנהר, שם, עמ' 132).

17. דומה כי הלכה זו לא השתנתה, ותוצאות פסקי הדין שדנו בתביעות שעילתן פרסום הכולל כינוי גנאי וגידופים הוכרעו על בסיס הנסיבות המיוחדות שנדונו באותו מקרה, לרבות הביטוי בו נקט הנתבע, ההקשר בו נאמרו הדברים וכלל נסיבות העניין, והאם אלה מלמדות על כך שמדובר בדברים שיפורשו על-ידי האדם הסביר כתיאור עובדתי או כהבעת דעה.

כך, לדוגמא, קבע בית המשפט בפסק הדין שניתן ברע"א 10520/03 איתמר בן גביר נ' אמנון דנקנר (12.11.2006), סעיף 26 כי: "סינון קללה כלפי אדם, קבל עם ועדה, עלול לבזותו עד-מאד, ועל כן להוות משום 'לשון הרע'. עם זאת, לא כל גידוף, ולא בכל הנסיבות, יקים עילת תביעה מכוח חוק איסור לשון הרע ...".

באותו עניין ניתן נימוק נוסף לגישה, לפיה דיני לשון הרע אינם חלים בהכרח על גידופים ונאצות, והיא, ש"הגידוף של אתמול הוא שפת הרחוב של היום. סיווג הדיבור על-פי סגנונו עשוי לייחד את חופש הביטוי למיטיבי הדיבור ולצחי הלשון לבדם. חופש הביטוי צריך שיהיה שמור גם לעילגי הלשון, שהם תכופות גם קשיי היום. שפתם אינה 'בעלת ערך פחות ... כשם שחרות הביטוי היא עיוורת כלפי התוכן, כך אין היא נותנת דעתה לסגנון'".

18. דברים אלה מקבלים משנה תוקף נוכח ריבוי השימוש ברשתות חברתיות, כאמור, והלשון הקלוקלת בה עושים המשתמשים בהן שימוש באופן תדיר. לעניין זה ראו דברי כב' השופט א' רובינשטיין ברע"א 4447/07 מור נ' ברק אי.טי.סי. [1995] החברה לשירותי בזק בינלאומיים בע"מ, פ"ד סג(3) 664 (2010) [להלן: "פסק הדין בעניין מור"]:

"... כשם שלא כל קריאת גנאי ברחובה של עיר מקימה עילת תביעה, כך אף לא כל פרסום מגנה ומגונה באינטרנט מהווה עילה. רבות מן התגובות באינטרנט הן דברי הבל ברמה ירודה, שכל בר דעת מבין כי אין לייחס להן כל משקל, וערכן 'העוולתי' הוא בהתאם" (פס' ס' לחוות דעתו שם).

[לעניין זה ר' גם: ת"א (שלום ת"א) 32745-03-21 סתיו שפיר נ' יאיר נתניהו (29.03.2023), פסקה 7.2 לפסק הדין]

בית משפט השלום בחיפה

תאד"מ 68073-03-25 גבריאל דרעי נ' סוניה – רחל פרץ

19. כן ראו לעניין זה דברי כב' השופט א' שטיין בהחלטה שניתנה ברע"א 4870/21 מנחם מאיר שטיגליץ נ' רחל אליאור, פסקה 1 (29.7.2021):

"חילופי גידופים בין שני אנשי אקדמיה שנוהלו בפלטפורמת הפייסבוק המחישו את נחיצותו של מקש ה-dislike, שהפלטפורמה ממאנת לספק. לצד זאת, הם הולידו תביעה ותביעה-שכנגד שעילתן לשון הרע, אשר כילו את זמנו של בית משפט השלום תל אביב-יפו (השופטת ה' פלד) בגדרו של ת"א 14877-05-18 ואת זמנו של בית המשפט המחוזי תל אביב-יפו (השופטת א' כהן, ס"נ) בגדרו של ע"א 22195-01-21. בית משפט השלום דחה את תביעותיהם של בעלי הדין ביום 30.11.2020, בקבעו כי בתארם זו את זה – בעידנא דריתחא – בעזרת מושגים הלקוחים מדיסציפלינות כדוגמת פסיכיאטריה, זואולוגיה ותולדות האנטישמיות, איש מהם לא הפיץ לשון הרע על משנהו. זאת, לאור ההלכה שנקבעה בע"א 4534/02 רשת שוקן בע"מ נ' הרציקוביץ', פ"ד נח(3) 558 (2004), בצירוף הפטור מן האחריות הקבוע בסעיף 15 לחוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965 (להלן: חוק לשון הרע). בית המשפט המחוזי דחה את ערעור המבקש על פסק דין זה מכוח האמור בתקנה 148(ב) לתקנות סדר הדין האזרחי, התשע"ט-2018 (להלן: התקנות) – זאת, לאחר שמצא כי אין מקום לדחות את ממצאיו העובדתיים, כי ממצאים אלו תומכים במסקנתו המשפטית, וכי לא נפלה בו טעות שבחוק."

20. בעת הדיון בשאלה האם כינוי גנאי עלה כדי לשון הרע, כהגדרתו בסעיף 1 לחוק איסור לשון הרע, אם לאו, יש לבחון האם הגידוף יובן על-ידי האדם הסביר כתיאור עובדתי (שאו הוא עשוי לעלות כדי לשון הרע) או כגידוף. כן יש להתייחס, בין השאר, לשאלה האם בוצע הפרסום בעידנא דריתחא, מתוך הנחה כי דברים שנאמרו מתוך כעס לא יפורשו על-ידי האדם הסביר כתיאור עובדתי [ת"א (שלום י-ם) 1594/06 אורלי עטיה ברהם נ' יעקב בניטה (23.11.2008); ת"א 6685-02 דוידוביץ יהונתן נ' שנקר ציונה (16.8.2004); פסק הדין שניתן בע"א (מחוזי ת"א) 9606-10-22 אמיר חצרוני נ' שידורי קשת בע"מ (16.3.2023); בת"א (שלום קריות) 33018-06-21 חיה בן הרוש נ' אלון סולימני (2.4.2025); ת"ק (שלום ת"א) 17253-11-12 בנימין קורל נ' שמעון לימור (30.3.2015)].

21. לסיכום הפסיקה ראו פסק הדין המקיף שניתן בת"א (שלום הרצליה) 21557-11-20 אבישי גרינצייג נ' אלי ציפורי (04.06.2023):

בית משפט השלום בחיפה

תאד"מ 68073-03-25 גבריאלי דרעי נ' סוניה – רחל פרץ

"סקירה של הפסיקה מעלה כי כל מקרה נבחן על פי נסיבותיו ועל פי הקשר הדברים. יש שראו בשימוש בביטויים קשים כגון 'זונה', 'משוגעת' ו-'אני אשתין עליך' (ת"א (ירושלים) 1594/06 עטייה נ' בניטה (23.11.2008)) או בביטויים אחרים כגון 'פסיכופט', 'מנוול' ו-'נוכל' (ת"א (נת') 6685/02 דוידוביץ' נ' שנקר (16.8.2004)), כביטויים שבנסיבות שנאמרו אינן בגדר לשון הרע. בת"א (בית שאן) 42089-04-15 בוריס יודיס נ' מיכאל ברקן (12.9.2017) מצא בית המשפט כי השימוש במילה 'זונה' ו-'אידיוט' אינם מהווים בנסיבות העניין שם לשון הרע; בפס"ד בעניין יאיר נתניהו קבע בית המשפט כי הכינוי 'חלאה' ו-'רשע' אינם בגדר לשון הרע באותן נסיבות.

מנגד, ניתן למצוא הכרעות שיפוטיות בגדרן הכירו בתי המשפט בנסיבות בהן דברי גנאי הוכרו כלשון הרע. בת"א (ב"ש) 45/87 קליין נ' דונן ואח', פ"מ תשנ"ב (ב) 515 נקבע, למשל, כי המילה 'מרושע' מהווה בנסיבות העניין שם לשון הרע; בע"א 534/65 דיאב נ' דיאב, פ"ד כ(2) 269, 271 נקבע כי כינוי אדם 'כלב בן כלב, נביא שקר שתום עין' מהווה לשון הרע. בת"א (ב"ש) 2594/89 פרץ נ' פוטולצקי (3.6.1991), מצא בית המשפט בנסיבות העניין דברי לשון הרע באמירה 'טיפש שבטיפשים'.

בסופו של יום, ההקשר ונסיבות העניין הם שיכריעו אם יש לראות בביטוי כזה או אחר לשון הרע. המבחן הוא כאמור מבחן אובייקטיבי אגב בחינת הקשר הדברים וזאת במטרה '...לבדוק, אם השומע הסביר אשר שומע את אותם דברים ספציפיים עלול היה לייחס לתובע את כינוי הגנאי כפשוטו' (ת"א (ת"א) 38941-04-10 גלעד נ' עמנואל (17.3.2011), פס"ד 9).

כך בכלל, בכל הנוגע לסיווג כינויי גנאי וגידופים כלשון הרע אם לאו. כך גם בפרט בכל הנוגע לביטוי "חולה נפש", כפי שיפורט להלן.

3.ג – האם תיאור אדם כ"חולה נפש" עולה כדי לשון הרע

22. אכן, בפסק הדין שניתן בעניין בנימין נתניהו קבע בית המשפט כי דברי הנתבע (אהוד אולמרט) לפיהם התובע ובני משפחתו הנם, בין השאר, סובלים ממחלת נפש שאינה ברת שיקום וכי כל פסיכיאטר שיש לו מצפון היה מוציא בעניינם צו אשפוז עולים כדי לשון הרע. יחד עם זאת הבהיר בית המשפט כי:

בית משפט השלום בחיפה

תאד"מ 68073-03-25 גבריאלי דרעי נ' סוניה – רחל פרץ

"לא בכל מקרה שבו מיוחסת לפלוני מחלה פסיכיאטרית, יצדיק הדבר חיוב באחריות לפי חוק איסור לשון הרע. הדברים תלויים, במידה רבה, באופן הניסוח, והאם המאזין הסביר יכול להבין כי מדובר בצורת ביטוי (גם אם גסה ולא ראויה), או באבחנה קלינית (ראו, לדוגמה, תא"מ (שלום תל-אביב – יפו) 31716-09-14 (אחונוב נ' צרניאחובסקי) (20.5.2015)).

ככל שאופי הביטוי הוא אמורפי יותר, ונוטה יותר לביטוי העממי של ייחוס מחלה פסיכיאטרית, אני סבור שנכון יותר לראות בו הבעת דעה; ככל שהביטוי הוא מדויק וקליני יותר – יש לראות בו קביעת עובדה.

כך, למשל, במקרה שבו אומר פלוני על אלמוני כי 'הוא משוגע לגמרי', 'האיש לא שפוי' או 'האיש צריך כדורים' – נטיית תהיה לראות בדברים הבעת דעה שיש להצר על סגנונה, אך ניתן להגן עליה מכוח הוראות סעיף 15 לחוק.

לעומת זאת, כאשר הפרסום מייחס לנפגע אשפוז פסיכיאטרי קונקרטי, או מייחס לו טיפול פסיכיאטרי מסוג מסוים ('פלוני נוטל באופן קבוע כדורים נגד חרדה'), יהיה מקום לבחון את אמיתות הדברים ולראותם כקביעת עובדה".

23. לעניין זה ראו גם פסק הדין ברע"א 817/23 עמותת חוזה חדש נ' ח"כ מיקי (מכלוף) זוהר (30.5.2023), שם נקבע ביחס לביטוי "חולה נפש", כי הגם שהביטוי לובש כסות עובדתית נוכח משמעותו המילולית, מדובר למעשה בגידוף, המבטא דעה שלילית על מושא הביטוי:

"כך גם, למשל, בהתייחס לשלל גידופים למיניהם, אשר עשויים דוברים נציגים להפנות איש כלפי רעהו, דוגמת השימוש (הנפסד) בכינוי 'חולה נפש', וכיוצא בו. ברי, כי חרף הכסות העובדתית שעוטה המבע הלשוני הנזכר, נוכח משמעותו המילולית-מילונית אשר מתייחסת לאבחנה רפואית מוגדרת בעלת משמעות קלינית – במקרים רבים, לא זו תהיה הדרך שבה יבין את הדברים אדם מן הישוב, אלא כגידוף המבטא – בדרך פסולה – דעה שלילית על אודות מושא האמירה (לקביעה מעין זו, ראו: ע"פ 8735/96 ביטון נ' קופ, פ"ד נב(1) 19, 32 (1998) (להלן: עניין ביטון)); מובן, עם זאת, כי ככל שהפרסום ספציפי ומדויק יותר, כולל ממצאים קליניים, ועוד כיוצא באלה – ניתן יהיה לראות בו משום התיימרות לקבוע עובדה שאין לראותה כמטאפורה בלבד (ראו, למשל, מן העת האחרונה: ת"א (שלום תל אביב-יפו) 13429-05-21 נתניהו נ' אולמרט, פסקה 38 ((21.11.2022)).

בית משפט השלום בחיפה

תאד"מ 68073-03-25 גבריאלי דרעי נ' סוניה – רחל פרץ

[כן ראו לעניין זה דברי בית המשפט בע"א (תל-אביב-יפו) 3268-05 עמותת "אמת תורה ומדע בזמננו" נ' עיתון "יום שישי" (1992), (9.7.2008) ובע"א (תל-אביב-יפו) 9606-10-22 אמיר חצרוני נ' שידורי קשת בע"מ (16.3.2023)]

ומכאן לענייננו.

4.ג – האם הפרסום עולה כדי לשון הרע

24. הנתבעת אינה חולקת על כך שפרסמה את הדברים.

25. מבחינת הפרסום המסוים בגינו הוגשה התביעה עולה כי מדובר בפרסום נקודתי, המבטא את כעסה של הנתבעת בגין רעש שבקע, לטענתה, מדירת התובע. הנתבעת בחרה להביע את תרעומתה על הרעש על דרך של כינוי בכינוי גנאי – חולה נפש.

26. אין ספק שמדובר בהתבטאות פסולה, בלתי מכבדת ובלתי ראויה, אשר מן הראוי לעקרה מן השורש.

ואולם – זאת ניתן לומר על כל כינוי הגנאי והגידופים למיניהם, על שלל גווניהם. לעניין התבטאות מעין זו יפים דברי כב' השופט א' רובינשטיין בעניין מור, לפיהם מדובר ב"דברי הבל ברמה ירודה, שכל בר דעת מבין כי אין לייחס להן כל משקל, וערכן 'העוולתי' הוא בהתאם".

בעדותה, הסבירה הנתבעת כי הפרסום בוצע על רקע של עייפות רבה, לאחר שהייתה ערה משלוש בבוקר, ולאחר שציפתה לנוח בסוף השבוע ומנוחתה הופרעה.

27. מהתכתובת ברור כי מדובר בכינוי גנאי ולא באבחנה קלינית של התובע או מי ממשפחתו. כדברי בית המשפט בעניין נתניהו, מדובר בביטוי בעל אופי אמורפי, העולה כדי "ביטוי עממי של ייחוס מחלה פסיכיאטרית..." – ולא קביעת עובדה.

סיווג זה של הדברים שפורסמו אף משליך ביחס למשקל שניתן להניח כי ייחוס לדברים על-ידי קהל הקוראים ובאופן נגזר – על ערכם העוולתי.

בית משפט השלום בחיפה

תאד"מ 68073-03-25 גבריאל דרעי נ' סוניה – רחל פרץ

28. אשר על כן, אני קובעת כי הפרסום, גם אם אינו ראוי, אינו עולה כדי לשון הרע לפי חוק איסור לשון הרע.

ד - סופו של דבר

29. מורם מהאמור עד כה כי התביעה נדחת.

30. התובע ישלם לנתבעת שכר טרחת עורך דין בסכום כולל של 4,000 ₪.

המזכירות תשלח את פסק הדין לב"כ הצדדים ותסגור את התיק.

ניתן היום, ו' כסלו תשפ"ו, 26 נובמבר 2025, בהעדר הצדדים.

סיגלית מוצא, שופטת

